

1. Fatou Madeleine Satumaa Åsbakk
2. Espen Kvålsvoll
3. Hugo Hedberg
4. Tor Olav Wærnes
5. Linea Liukku
6. Øyvor Engen
7. Magnus Myrtveit
8. Hans Adell
9. Henriette Martinsen
10. Peter Horneland
11. Kjersti Austdal
12. Ylva Kemi
13. Kim Laybourn
14. Fredrik Abrahamsen Bakke
15. Eva Rosa Hollup Roald
16. Linnea Vestre
17. Mario Wilson
18. Julie Karine Schie Olsen
19. Nasim Iranpour Mashak
20. Suzannah Rehell Øistad

Figur en: Et fjell, to tanker i hodet samtidig,
og minst tre tilfældigheter

«det går til helvete hvis alle skal leve som ola nordmann.
det blir slutt på fisk og chilli,
og så kommer krigen.»

-mumlet meg bak øret, av forbigående fotgjenger,
Torgata, Oslo. 29.mars 2017.

SLUTTEN. (THE END)

Først, konklusjonen: vi starter på null. få bøker jeg kjenner starter så til de grader på null. det er denne, og det er Bibelen. en slik start ut av ingenting, både forutsetter, og forespeiler en fullstendig frihet, og så begynner fortellingen.

hendelsene i denne historien er langt fra frie for dramatiske dilemmaer, tross i dens start i nullstand og stilling. vi er vitner til tvil og vi er vitner til tro. tro i form av; tro som sinnets frelse, og tro i form av; overtroens psykotiske trekk. tvil i tanke og tvil i handling. vi gjennomgår grådighet, grader av ondskap, og utroskap, unødvendig utdanning, feilslått fokus, systemer i vranglås, samt altoverskyggende, men stille, subtile, barnedrap.

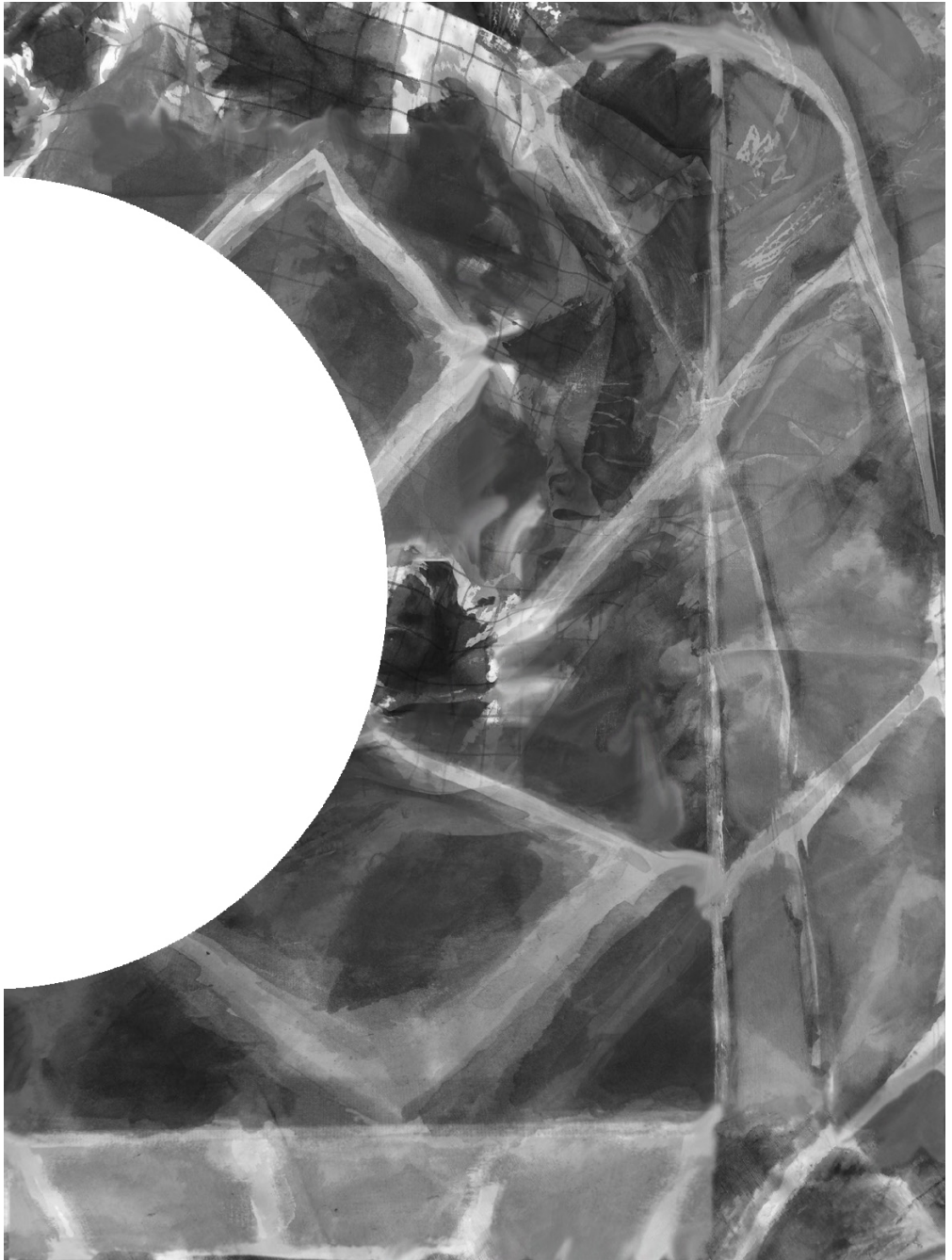
videre blir vi fortalt, at alt dette drama springer ut av en felles kilde. ikke av den typen klar og kald, og god for kroppen. nei, heller tvert om, en kilde brygget på kobber i fjell og nye kroner, olje og søl, maskineri, industri, og by, som Bergen.

men vi skal ikke dvele ved dette, for langt over denne dramatik henger bokens handling og rom, og dette holdes nok høyt når nobelkomiteen utmerket boken som forfatterens «sunneste og klokeste bok» og forfatteren selv som «den som viste vei ut av uføret, den som pekte på en oppbyggelig og konstruktiv strategi etter apokalypsen»

rett etter null begynner nemlig boken å bygge. sakte men sikkert, sten for sten, og med den største tålmodighet og tilpasning, bygger boken og dens hovedkarakterer opp en verden, og et virke. hvert steg på denne veien er avhengig av naturens bestemmelser og menneskets natur. hvert lam og hvert menneskebarn som fødtes og fostres opp, beror på Hennes og Hans evne til å holde det hele ut. deres vilje og virksomhet. årstidenes gang i skogen og på fjellet venter naturlig nok ikke på menneskenes nyanskaffede veggur, men holder på med sitt. og dyktig følger de med på denne prosessen og forsøker som best å ikke plages av tikkingen der inne. for her tituleres TIDEN og TYNGDEN som herre og gud. tiden en må være i og vente på , tyngden som bæres i børen den gis. slik sleper historien seg tungt frem gjennom generasjoner, i en grunntone som absolutt kan eller kanskje må misbrukes av menn med makt, men som i alle tilfeller skulle tilfalle «allmenneskeheten» og dens grunn; Marken.

du har nå lest en ekfrase av Knut Hamsuns «Markens Grøde».

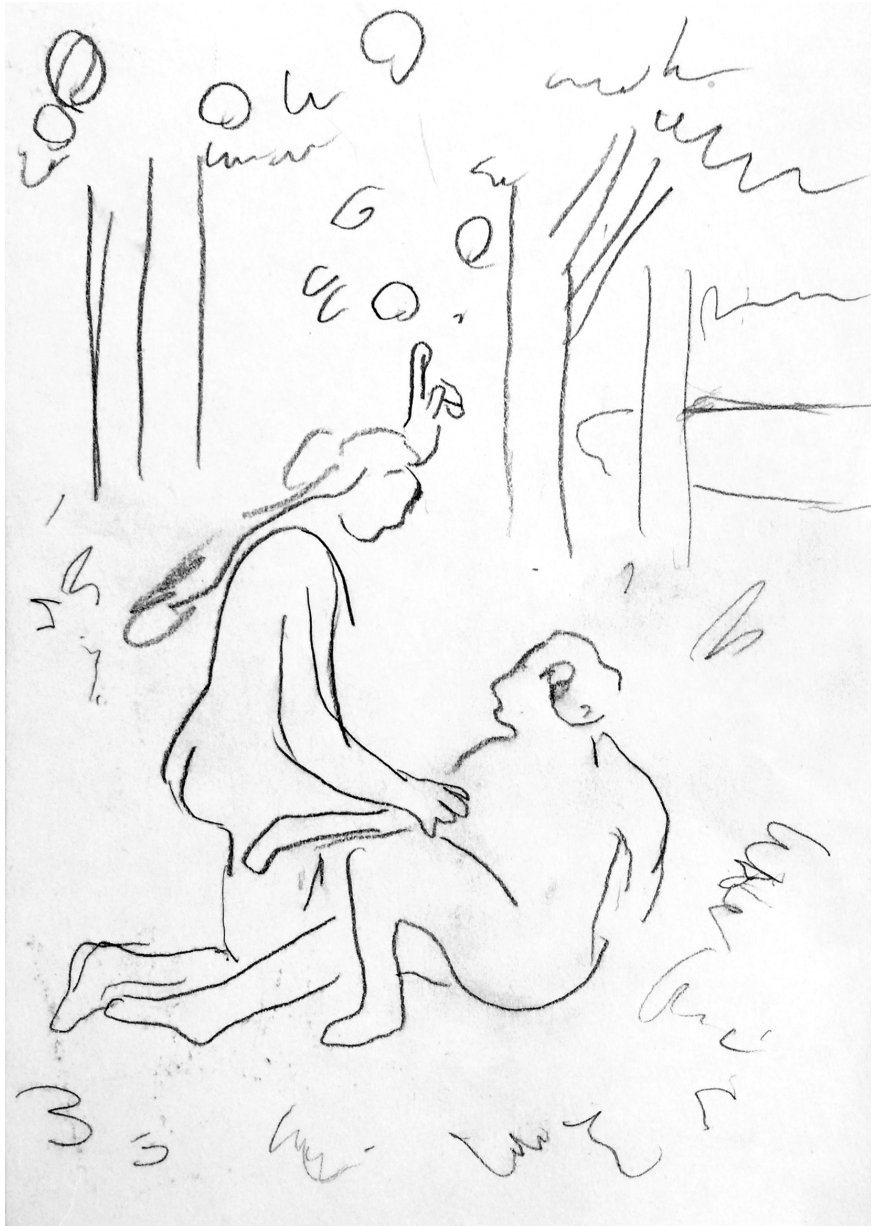

Jag vill vara lätt. Jag vill bara flyta omkring. Flyta omkring i tillvaron som slime. Jag vill inte ha några kroppsdelar, jag vill vara en lem. En stor massa som långsamt tumlar runt. Flyter upp längs gator och in i rum. Han flyger fram över golvet.

Jag går runt i rummet och svänger mina armar upp och ner. Armarna är slappa men spända. Jag går otroligt slapt och lutar mig samtidigt en aning tillbaka. Att luta sig tillbaka visar att man är avslappnad. Det visar också ett tecken på lathet. Att man inte orkar stå helt rakt upp. Varför ska man egentligen stå helt rakt upp? Jag försätter att gå men stannar plötsligt. Min vänstra arm hänger kvar uppe i luften. Som en död pinne på ett träd pekar den upp mot himmelen. Den ruttnar långsamt och faller ner till marken igen. Den högra armen pendlar vilt. En arm är säker och pigg, den andra tung och slapp.

Jag befinner mig i en ny position. Jag har aldrig varit här förut. Den är bekant då den liknar en del andra positioner. Jag trivs här. Det är en öppen, relativt avancerad och vacker position. Men så fort jag hinner uppskatta positionen faller jag ihop på golvet. Jag kollapsar. Jag ligger på golvet och ser upp i taket. Min bröstorg vaggas upp och ner. Jag sluter mina ögon och ser mig själv.

Jag är en drivande kraft. Jag är en klump som pratar och rör på sig.

Home Maker. Cake Baker

Akt 1: I vilken Hon försover sig och väljer att sy något fint istället.

Under natten har jag fått mens. Blodiga fingertoppar, nagelband, när jag drar ut handen ur mina trosor. Vätt blod, vätt hand. Jag tittar på mobilen, ser att det är för sent, att jag har missat min presentation. Läger ned telefonen på golvet bredvid sängen, och på vägen dit vidrör jag allt. Vita lakansvävar får mörkt röda fläckar. De brunar när tiden går, och genom vita väggar hör jag läten.

*"I'm in a big house, having big dreams
The next time I wake up there's blood on the bed
Didn't know it was time yet
Or is it not mine?
I feel old in this hotel
As if surprised to find I still have it in me
And yet so young
Hollow
Unsure if from young or old
I dip my finger in it
Smells like warm winter
Then I feel the need to touch everything
Everything in this room
Like a dog I'm marking everything that belongs to no-one
Bringing it close to me, or life, or something
I have big dreams
And blood powers
My own art history
My combined failures"*

Jenny Hval – Untamed Region, Blood Bitch 2016

På vägen dit vidrör jag allt, skriver jag. Then I feel the need to touch everything, svarar mina vita väggar.

Blodet. Jag skitar ner, och jag piffar till. Jag tänker att det är ett kvinnoliv, den cykeln. Av nerskitning och uppvaskning, torkade blodfläckar och torkade blomsterblad. Torkade blodfläckar och dammiga pappersark med marmoreningar. Kanske är det även min cykel. En okej cykel. Det jävliga bara att vi har spenderat så mycket tid med att skita ner så lite som möjligt, samtidigt som vår man tagit ett extra dryckesglas till middagen, spillt på den nystrukna och stärkta duken och rapar högt "TACKFÖRMATEN" i en enda lång brölning så att kristallglaset klirrar i vitrinskåpen. Och därefter städat.

Och därefter pyntat.

Under natten har jag fått mens, och jag har en presentation på skolan och handledare och studenter väntar på mig. På att jag ska visa, prata, svara, växa, övertyga, och njuta över allt samman. Jag kommer inte på min presentation. Artist not present. Jag stannar hemma och syr en grej istället. Planen bestod i att baka kakor i ett projektrum på skolan under veckan, och att presentera resultatet av det inför gruppen. Antingen stillbilder från det, eller kanske kakorna som objekt, eller uppdukad på ett bord som vi alla satte oss ned runt för att äta. Men jag var inte i projektrummet en enda dag. Jag provade men hela min kropp skrek åt mig att jag var på fel ställe, SPRING, YOU BLOOD BITCH, SPRING!

Att skolans väggar inte ville ha mig, och att jag inte ville ha dem, alldeles snuskigt vita och rena.

Hemma gulnar väggarna och viskar berättelser om min historia. Och mera, helt symptomatiskt: Hemma finns inte KONSTEN. För den har inga vita kuber, inga teoritunga

professorer, inga samlare att klänga sig fast vid. Inga stora tomma ytor av sten, inga öppettider, inga vakter som bestämmer över den. Här finns Crafting Room Tours på youtube, här finns Köket, och här finns jag som den kreativa kvinnan i mitt naturliga habitat. Jag lämnar aldrig hemmet, längtar aldrig ut. Här kan jag tårta för tårta närma mig den kreativa kvinnans historia och nutid och här kan jag se vita väggar gulna, sakta, säkert. Och här blir det uppenbart: Den kreativa kvinnan kan inte existera i ett projektrum där Konst är menat att skapas. För den kreativa kvinnans konst räknas ej till konsten. Hon är fast i hantverket, på gott och på ont. Hantverket som i överlevnad. Hantverket som tidsfördriv. Och mest centralt hantverket som dekoration. Jag kommer inte till min presentation. Jag stannar här och syr en grej. Jag tror att jag är här för att fundera.

Akt 2: I vilken Hon sätter Charlotte Perkins som appendix och möter Två Ryska Youtubers.

På youtube säger Honor som jag "I just wanna sit here and create beautiful things". De säger det med övertygelse och jag övar den meningen framför spegeln. "I just wanna create beautiful things". Hela Youtubes Kreativa kvinnor skriker ut en önskan om att dekorera vårt gemensamma rum; hemmet, och vår gemensamma kropp; min (för min kropp är min mans och mina barns kropp först, min sedan.) Hur länge har det skrikits "Just Create Beautiful Things, Baby"? Jag ser så många videor "JUST BEAUTIFUL!!" och övar meningen framför spegeln, men när de ryska kvinnorna torkar rosor i microvägsugn och gör bröllopsbuketter för evigheten börjar jag se det i deras ögon. Hur de kanske ljuger. Hur de kanske säger något helt annat, egentligen. De pratar kanske om skitviktiga grejer. Om sina liv. Om sina drömmar. Sin vilja, sin ilska, sin styrka. Jag fortsätter att öva framför spegeln "Just Beautiful, Baby!!!" men letar samtidigt efter lögnen i era ögon. Efter en tid talar vi ofta. Till stor del talar vi om gula tapeter, om utsikten av trädkronor utanför vårt fönster, om hur vår familj inte räcker till som publik. Och vi talar om vår konst. Vårt hantverk. Vår hobby, och om vart fan vi nu ska gå.

Jag blev inlåst i det gula rummet i vilket jag nu befinner mig. Jag är inlåst i ett gult rum. Jag vet inte vem som låste, eller om det var automatiskt. Jag tror att jag sitter här för att fundera. Jag känner att jag närmar mig den dekorativa kvinnan, i syfte, tanke, världsbild, drömmar, mål. Min man och min hund besöker mig då och då, och jag har en vän som jag låtsas är min son. Jag vill lämna något efter mig som de kan älska mig för. "I just wanna sit here and create beautiful things." Göra något som de kan älska mig för. Jag ser så många videor, och två ryska kvinnor talar om rosor. Jag övar efter dem framför spegeln "Just sit here, and be Beautiful like you."

Akt 3: I vilken Hon upptäcker att hon är inlåst och bygger en Utställning.

(Om hur hon dekorerar sitt rum och förtvivas över hur familjen inte räcker som publik, hur hon beslutar sig för att bjuda in allmänheten till en visning som ska ske i hennes hem. Akten avslutas i en beskrivning av utställningen. Det som dekorerar rummen tar utgångspunkt i det jag har jobbat med de senaste åren.

Det jobbas i Akt 3, med ett visst allvar, och ibland melankoli, ensamhet, men alltid med utställningen som mål. Utställningen som planeras i hemmet, allt jobb som är så målinriktat mot just den. Det vore skönt att i texten KOM-MA till den punkten; att vi står där och väntar på att publiken ska kliva in. Att bordet är dukat med den första tårten, och sex tallrikar till de första gästerna. Det är hög tid att börja. Vi har en utställning att bygga.)

Jag målar bilder av kvinnor i båtar som rör utan åror, eller snarare inte rör, alls, utan bara finner sig sittandes i båtar, utan åror. Ibland med solparaply, alltid i klänning. De vet inte hur de tog sig ut, och kan inte själva bestämma när de ska ta sig tillbaka, de kan rent ut sagt inte ens föreställa sig en hemfärd. De vet inget sådant självbestämmande, de har ingen makt över sitt eget öde utan driver med de kluckande vågorna längs vass och rosor, runt holmar och inne i skuggade vikar.

Jag gör tårter. Lager på lager av slemmig fyllning på smulig kakbotten. Bakar, Diskar, Bakar. Diskar. Och jag säger som Spongelady "No flab on this arm" när hon talar om rengöring. "No flab on this arm" säger hon och visar hur hon "squeeze and squeeze and squeeze"-ar sina svampar rena med sin högra hand. Och jag "squeeze, squeeze, squeeze"-ar min disksvamp hårt i min hand när jag diskar. Och jag kommer att tänka på en anteckning i min skissbok. Så här står det:

"Cakebaking and decoration is the best/my choice bantningsmetod diet. I get to enjoy/indulge sweet things all day – and; at the end of the day I dont even feel like eating it!

Tumme upp flirt- pepp moving affish – likt honan Tänk reklam för sköljmedel! Motsatt till lösmagekostym. Nev-er trust a skinny cake baker."

No flab on this belly, Baby. No flab on this belly, Bitch! På motsatt sida, neatly written, finns citatet från Mary Wollstonecrafts A Vindication of the Rights of Woman. "Taught from their infancy that beauty is a woman's sceptre, the mind shapes itself to the body, and roaming its gilt cage, only seeks to adorn its prison".

Eller på svenska:

"Således instängda i burar liksom fjäderfån har de ingenting annat att göra än att burra upp sig och kliva med låtsat majestät från pinne till pinne. Det är visserligen sant att de förses med föda och kläder men de ger hälsa, frihet och dygd i utbyte."

(Historiepodden Avsnitt 63: Mary Wollestonecraft)

När jag skrev de olika anteckningarna hade de ingen avskilt koppling till varandra, de råkade bara bo i samma värld. Nu besöker de båda min text och ska snart tala med varandra för första gången.

[Mary] Det är visserligen sant att vi förses med föda men [Honan, Avbryter] Jaaaag veeeeeeet, and the best thing; at the end of the day I don't even feel like eating it!!!

Och albumet spelar vidare.

"This blood bitch's tale

It goes a bit like this:

I lose myself in the rituals of bad art, in failure

I want to give up but I can tell

My heartbreak is too sentimental for you"

1 Jag målar om hemma. Gula väggar i varje rum. Jag tänker att det lockar till sig solen. Eller väggarna gulnar av tiden. Jag jobbar och tapeten gulnar. Jag syr och tapeten viskar. Jag diskar och tapeten böljar som om någon rörde sig därunder.

Jag har 72 färgpennor i ett kit. Jag köpte kitet, och alla lösa rosanyanser som finns i serien. Jag tror att det blev fem extra pennor, alla rosa. A3 efter A3 av syrspäckat papper fylls med blommor. Blommor som rinner ut till kanterna, och över kanterna, och ned på golvet. I små små ramar, I EN LITEN VAAAAAAS – sjunger jag så att blomvatten spiller över parketten.

I vattenspegeln finns en drunknande hund i ett badkar, en nagelsalong med lediga stolar, en jag i för skrälliga kläder och bara näsan ovanför vattenytan. Genom vattnet ser vi min blick som flackar över poolområdet. Vi anar att himlen är blå och utan moln, och vi ser mina blonda hårtestar blir mjukt böljande lockar här under vattnet.

En äng av torkade blommor växer i ett rum. Ett lager damm försöker lägga sig till ro på blombladen men jag är där med borsten, och blommorn själva samarbetar med mig och rister på sig då och då och kastar dammet upp i luften. Det är i luften de hänger, dammkornen, som en dimma. Solljus sneglar in genom en glipa i fördragna gardiner, såklart, för här finns damm som vill synas! Och på en vägg hängs min sons målerier. Jag måste slå en, två, massor med gånger med hammaren för varje spik som ska in. No flab on this arm, som ett mantra. Och det blir ju riktigt bra, för han är så begåvad, min son.

Jag håller huvudet uppe, stångar in i väggen, drar in magen och tänker tänker tänker på barnen i Afrika. Ska jag ha så mycket grädde? Jag kommer ju slänga hela skiten sedan, när de stått i flera dagar och ingen äter av den. Veckor. Det är ju ingen som äter tårterna jag gör. Långsamt växer och växer de i antal; I styrka! Tar över hela köket, smyer sig in i vardagsrummet, under mattan som redan är så full av hundhår och smulor, och in i sovrummet där jag sover. Tårta för tårta gulnar tapeten.

Och i sömnen får jag mens, och imorgon är det utställning. Imorgon ska någon äta mina tårter. Bordet står dukat med tårta och sex asietter till första omgången gäster.

Bordet står dukat med den första tårten. Utanför min dörr har en liten kö bildats. Hungriga män som bara vill komma hem efter jobbet och ha tårten på bordet för en gångs skull. De vet det inte ännu, men de kommer slösa på dryckesglas och spilla på dukar, nystrukna, stärrta, och jag kommer baka, diska, le. Och jag kommer känna hur mjölk-en rinner till i mina tissar, och männen kommer se hur mina bröst växer, spänner under förklädet, och jag vet att de inte kommer att förstå vad som händer, och jag vet att de kommer att gilla det. Bordet står dukat med den första tårten, och jag går mot dörren för att öppna.

FORELSKET
I TANKEN OM
DEGMÆND
ULLEVERIK
KE OPPÅL
FORVENTNING
NÆRHE

THE INTERNET IS AN OCEAN - YOU SHOULD BE A TRAWLER, NOT A SEAGULL.

The internet is like an ocean. You have the deep web and the shallow web and the deep web is dark and fucked up and there are things down there that you don't really want to know about and I mean probably some fucked up multinational offshore government money stuff going on but anyway the internet is an ocean. This is a net. Consider this a net. The internet is an ocean and the deep web is the dark web and there's a shallow web as well, consider the shallow web - facebook, some stuff from the dark web or gore sites or whatever occasionally pop up there like that picture of the dead syrian kid washed up in turkey, the thing about the web is some things are buoyant and float to the surface. So what is the surface? If we have established that there is a shallow and deep web then what is the surface? The surface - clickbait sites, iTunes, top 10 lists, snapchat, and so forth. The surface is stuff that is extremely user friendly and sometimes tailored to phones, stuff you sort of can carry with you and interact with easily and efficiently without much thought - stuff that just works. Closed systems, tailored and somewhat controlled by whoever is earning money from it. It merely floats there on the surface. Now the thing with the ocean is that whatever is in the depths and floats up tends to get depressurized or pressurized or whatever, I know this because I grew up in a fjord. Sometimes you get these weird red fish uer that often are dead by the time they reach the surface because of the pressure changes. Online information is sort of like that, by the time it gets found or uploaded it is pure and just living its own life as a small insignificant fish just chilling out somewhere between the surface and the bottom but then as it begins to be dissected (art jargon), digested and understood and commented on and so forth by the media, people, buzzfeed, reddit, whatever it becomes something else. That's why there's something about stuff that's uploaded on youtube by someone who doesn't care about clicks, ads, adsense or whatever and are just trying out technology. When you take a picture with your camera its usually named after certain naming conventions, for instance "IMG0004" or "DCIM0046.-jpg", ".mov", ".avi", and so forth. You can find this stuff on youtube or google image search by searching for these naming conventions and just adding a bunch of random characters. Maybe your grandmother uploaded it by mistake. That's the beauty of it, that's the pure internet, that's the undissected and undigested and un-fucking-buzzfeedfiltered or reddit-upvoted internet. It's the true underground and the true fodder for original ideas. If the internet is an ocean then you're a trawler just filtering everything and accepting all the information to throw out the small or ugly fish yourself. In the words of Eric Cantona: 'When the seagulls follow the trawler, it is because they believe sardines will be thrown into the sea'

I TVIL OG TRO

Min jobb som maler er først og fremst å la farger, former og strøk ta over der ord blir fattige. Jeg ønsker å male min egen versjon av verden, men ikke den ytre, sette verden. Jeg vil bringe fram verdener som ingen har bedt om, men som jeg kan komme med som forslag. Det er en slags usynlig verden, som vendes utover. Det er som å gjøre det usynlige, synlig. Denne verdenen finnes bare i meg, og det er ikke lett å beskrive den. Det er ikke mulig å se den tydelig i klare bilder, men jeg vet at den er der. Jeg kan først og fremst føle den som en kraft og sterk energi som jeg trenger å få utløp for. Å male er litt som å prøve å beskrive en drøm jeg bare husker noen små glimt av, den ligger og lurar på underflaten. Maleriet er for meg en drømmelignende ytring, om intet annet enn det som finner sted under nærværet og tilblivelsen. Når jeg maler er det som å lytte til musikk uten språk i tankene, og til syvende og sist ønsker jeg å bidra med de bildene som foreløpig ikke finnes.

Å male er litt som å gå endeløse runder med meg selv. Det er som å aldri finne det jeg leter etter. Jeg kan noen ganger tro ett lite øyeblikk at jeg er på sporet av noe, og til og med funnet det jeg lette etter, for så å finne meg selv på villspor igjen. Det slipper unna akkurat idet jeg er i ferd med å gripe tak i det. Det kan til tider kjennes som ett forsøk på å holde fast på noe du vet ikke kan holdes fast. Jeg fortsetter å søke og grave, og det er som om noe river og sliter i meg. Jeg vil til bunn i noe, uten å riktig vite hva dette *noe* er. Jeg elsker det, og jeg hater det.

I intense male perioder kan jeg drømme om maleriet når jeg er hjemme, og virkelig lengte tilbake til studioet for å male. Så kan jeg komme dit for å kjenne på en følelse av at dette har jeg ikke lyst til likevel. Jeg vil hele tiden fremover, og til tider kan det være stressende å få en følelse av at jeg står på stedet hvil, selv om jeg vet at dette egentlig ikke stemmer. Men jeg har alltid en sult etter å gå videre, å male er som å aldri være helt mett. Motivasjonen min ligger i lysten etter å lage noe. En lyst og sult etter å male. Jeg kjenner likevel stadig vekk på en utålmodighet, og en følelse av å ha for liten tid, samtidig som jeg har all verdens tid. Jeg må stadig vekk minne meg selv på at ett godt strøk er bedre enn ti dårlige. For maleriet krever sin tid, samtidig som det er ett snitt i tid i seg selv. Maleriet krever at man ser og tenker langsommere, og det nytter ikke å ha hastverk. Maleriet krever konsentrasjon og en dyp

tilstedeværelse hvor man glemmer seg selv, og hvor man er åpen for å bare la ting skje. Og at selv de ti dårlige strøkene har en mening og er en del av en større viktig prosess.

En maleprosess består av en hel del ulike faser og følelser. Faser med vurderinger, tvil, forkasting og omgjøring. Som en glede og stolthet når jeg lykkes, irritasjon ved ett dårlig penselstrøk, angst for å bruke en ny farge, tilfredsstillelse ved å repetere strøk i tykk oljemaling, og stresset og misnøyen som kommer når ett bilde jeg anså som ferdig, viser seg likevel å være langt ifra det. Og sist men ikke minst, følelsen av total mislykkethet, når man absolutt ikke får til ett bilde, og det kjennes nytteløst å i det hele tatt å prøve å redde det. Til tider kan maleriet også virke meningsløst, når man innser at man prøver å skape noe livaktig i utgangspunkt i noe dødt. Det er da den velkjente tvilen dukker opp, og usikkerheten rundt hvorfor man i det hele tatt maler. Men man fortsetter likevel. Av nødvendighet og lyst. For meg er maleriene mine høyst levende, jeg kan nesten ta pulsen på det. Tvilen holder meg aldri lenge tilbake, og den er aldri så sterk at jeg har vurdert å la maleriet ligge å gjøre noe annet. Tvil er troens vaksine på ett vis, og fremfor alt så *tror* jeg på maleriet og det jeg gjør. Likevel, må jeg hele tiden slåss med det at jeg ønsker så veldig å være en god maler, men det er veldig kontrært til selve *oppgaven* å male. Det funker ikke å både stå å prøve å være en god maler og male samtidig. Da er man dømt til å mislykkes. Jeg kan bare stå å male. Jeg må tillate at alt kan glippe til enhver tid, og det gjør prosessen ubehagelig i perioder. For man ønsker å føle seg lykkelig, og man ønsker å føle seg produktiv. Jeg vil helst kunne gå hjem å tenke at i dag avsluttet jeg et godt bilde, men det er ikke så ofte det skjer, men det er faktisk helt ok. Noen ganger er jeg en veldig god maler, og andre ganger en skikkelig dårlig en, og slik er det.

Å male er å være skjerpa og på vakt, arbeidsom, tålmodig, smart, dum, gal og ikke være redd for ensomhet eller mennesker. Og så skal det til slutt se lett gjort ut. Lett gjort, lett tenkt. De beste arbeidene kommer så lett til en at man nesten ikke tror på dem selv. Men at de gjerne kommer i etterkant av hardt arbeid som kanskje ikke har ledet noen steder.

Henriette Martinsen

on Peter

When I say the Map is not the Territory, by that I don't just mean that the menu makes for a shitty-tasting burger, it's all-encompassing. Your brain is the constant modeler, the totality of your perceptions are the map, and nothing more. If I ever collaborate with a dog, my name for him is going to be Good Dog. Fuck negative reinforcement. On sacred/profane: Loki acts as a natural signifier for the person who says "fuck your sacrality, nothing is sacred, nothing is holy". These people have been part of our cultures, but the Norse might be close to unique in embodying that principle so clearly in their pantheon (see Lokasenna). As such, it makes sense that we've found very little worship of the figure. If you consider the gods as trumped-up nonsense, it would make little sense to apply worship to the god in that pantheon to share your contempt. Nevertheless, he is included in the pantheon. This might reflect an animist basis, in which everything is important. The role of the profaner is also still part of the holy.

Lenses and mirrors work for free; they don't take any energy to operate. And, more specifically, everything they do is fully reversible—which means you can add them in without increasing the entropy of the system.

Neti neti (Sanskrit expression for "Not this, not this"), or any more general practice of apophatic theology, is not a prayer, not a cry for help to the heavens. Nor is it nihilism and nullification, for no matter how much you refuse, deny and take away, something is always left to take away again. God is not rejected (although your idea of god is), but neither is he sought. Its practice is not bound in dualities, but it is not free from them (it does not abandon them). It is not always allied with mysticism. As the experience of God can not be put into words, and no description is ultimately True, divine experience is by definition not definable. ("human beings cannot describe in words the essence of the perfect good that is unique to the individual, nor can they define the Divine, in its immense complexity, related to the entire field of reality") Neither existence nor nonexistence as we understand it in the physical realm, applies to God. This principle is not taken to its full potential in Christianity (the via negativa), as it's used to make defining statements, "God is not ignorant", "God is not evil" (so as to not limit God to human understanding of "wise" and "good" while still heavily implying both of those things), but very often it is not balanced with their necessary counterparts "God is not wise", "God is not good". "Writing is basically a kind of culturally learned synesthesia," Cohn explains.

Knowing I know for certain is that only uncompromising zealotry will cure humankind's ills. We just need to find which brand of it is best, and we'll be golden.

The word "holy" shares its etymological roots with "healthy" and more importantly "whole". The word "sacred" however, from Latin *sacere*, includes a meaning of "to set apart, to dedicate". This dedication or setting apart can be very simple, a circle on the floor, a plinth, or elaborate. [They might be considered layers of the same act: something is sacred, by setting it apart, for example by encircling it, by dedicating it to something, preferably something Other, and then again, is made holy if what is set apart can be considered complete, healthy and big-w Whole.]

"The hypothesis is that dopamine encodes the importance -- the salience -- of experience," says Uli Grasemann, a graduate student in the Department of Computer Science at The University of Texas at Austin. "When there's too much dopamine, it leads to exaggerated salience, and the brain ends up learning from things that it shouldn't be learning from." The results bolster a hypothesis known in schizophrenia circles as the hyperlearning hypothesis, which posits that people suffering from schizophrenia have brains that lose the ability to forget or ignore as much as they normally would. Without forgetting, they lose the ability to extract what's meaningful out of the immensity of stimuli the brain encounters. They start making connections that aren't real, or drowning in a sea of so many connections they lose the ability to distinguish any kind of coherent story. a ghost driving a meat-covered skeleton made from stardust As an analogue, one might imagine that direct contact (that is without a comic book intermediary) wouldn't necessarily manifest as a voice in your head or outside speaking to you, but as sudden and unavoidably certain new knowledge of Hell. It is the place where the falling angel meets the transcending ape.

It takes billions of sometimes, that maybe Jesus HAS returned, but is ONLY spreading his gospel somewhere in the middle of the most offensive racist, juvenile comment threads under the most unwatchable YouTube videos. How do you know when you're out? Are you willing to spend the time to prove me wrong?

The wizard of John Deere (2006), 'a mental landscape with numerous celestial cities inhabited by angels, and other creatures of four waltzowers, swarms of demons'.¹ The black mirror and crystal ball used by Dee and Koenig during the seven years of séances it took them to transcribe Enochian, now in a glass case in the British Museum. Koenig's close-up photograph of the depthless mirror shows minute scratches worming across its surface that take every 40 seconds, someone attempts suicide, every 18 minutes, someone commits suicide.

As I've learned out at Innsbräuer Polytechnic Institute (see Xie et al. 2011) indicates that when 10 percent of a group has a strong and unshakably certain belief, this belief will be adopted by the majority to gain acceptance for an idea actually only requires convincing 10 percent of the group (such as the majority of scientists). But of course this is a double-edged sword. The initial 10 percent (the majority) may be convinced of an idea independent of whether that idea is true or false. If you try to force a result, the more effort you put in, the more likely it is that something comes apart. With a bit of effort, it's your best friend.

MINIATURE

Horneland

by Sunshine Corvax

Laozi observed: "The sage does not hoard. Having regarded everything as belonging to others, he has greater abundance himself." (Translation Duyvendak, London 1954).

"The numbers as you suppose are devices for insinuating psyche-transforming information. The shakti is in the number, which thereafter acts as an index to that region of the psyche into which the information is put. This, gematria is a creative tool, not a mere lexico-lila ("only a story") as many people seem to imagine. Your expression "dream-seed" sums up succinctly its true nature and purpose. What it has over 'stories' is that a mere narration of the number can set the story alive and replaying, without the need of re-telling."

And finally, out of desperation I said, "Well, let me explain Georg Cantor in 1877." And I started explaining why I was there in Africa, and they got very excited when they saw the Cantor set. And one of them said, "Come here. I think I can help you out here. And so he took me through the initiation ritual for a Bamana priest. And of course, I was only interested in the math, so the whole time, he kept shaking his head going, "You know, I didn't learn it this way." But I had to sleep with a kola nut next to my bed, buried in sand, and give seven coins to seven lepers and so on. And finally, he revealed the truth of the matter. And it turns out it's a pseudo-random number generator using deterministic chaos. When you have a four-bit symbol, you then put it together with another one sideways. So even plus odd gives you odd. Odd plus even gives you odd. Even plus even gives you even. Odd plus odd gives you even. It's addition modulo 2, just like in the parity bit check on your computer. And then you take this symbol, and you put it back in so it's a self-generating diversity of symbols. They're truly using a kind of deterministic chaos in doing this. Now, because it's a binary code, you can actually implement this in hardware -- what a fantastic teaching tool that should be in African engineer-

schools. And the most interesting thing I found out about it was historical. In the 12th century, Hugo of Santalla brought it from Islamic mystics into Spain. And there it entered into the alchemy community as geomancy: divination through the earth. This is a geomantic chart drawn for King Richard II in 1390. Leibniz, the German mathematician, wrote about geomancy in his dissertation called "De Combinatoria." And he said, "Well, instead of using one stroke and two strokes, let's use a one and a zero, and we can count by powers of two." Right? Ones and zeros, the binary code. George Boole took Leibniz's binary code and created Boolean algebra, and John von Neumann took Boolean algebra and created the digital computer.

PANDARUS: Alas, I think he shall become approached and the day When little srain would be attain'd into being never far. And who is but a chain and subjects of his death, I should not sleep.

And who is but a chain and subjects of his death, I should not sleep. The artists understood this process, too, much earlier. They said of gematria, the numerology of Kabala should never be used to prove something that one already knew.

Thus, Discordianism, a religion, has no one central set of beliefs. Each version of it should be unique to the user. It can be composed of ideas from other religions, political systems, cultures and so forth but never in such a way that the user becomes a vessel for the ideas and dreams of strangers, dead people, demagogues and Gods. We do not submit to the will of others and always remember the main aim is: be yourself.

That's how it works -- if a certain percentage of users of a product believe that the government will step in. The system is against the addictions that destabilize the system, but it's not the government or the ones that support it. O tempora o mores smdh.

This is not a new problem, and has been recognised in all theories of deity. If the god is omnipotent, omniscient, and omnipresent, why would he ever create people? If he really merely is creating an army of drones, possessing no life or will of their own beyond what he provides, by oneself with one's own toys gets very old very quickly. This is usually explained away by the idea that he creates people with "free will," but if this is the case then he can hardly be omnipotent or omniscient; if he knows what their free will is going to lead to, then it can hardly be described as "free". Similarly, if Nuit is all of potential, then anything can be added or removed, then what would be the point of her creating anything? If the sum total of everything equals zero, then what is the difference between lots of things existing, and nothing existing? Why go to the trouble of creating things, when one can achieve exactly the same effect by doing nothing?

KHAFED ERIXOTH DOHUL HADAKA on the harry beck london under the the thames is blue Gold is the most malleable of all metals; a single gram can be beaten into a sheet of gold for an ounce into 300 square feet. Gold leaf can be beaten thin enough to become transparent. The transmitted light appears greenish blue, because gold strongly reflects yellow and red.[12] Such semi-transparent sheets also strongly reflect infrared light, making them useful as infrared (radiant heat) shields in visors of heat-resistant suits, and in sun-visors for spacesuits.[13] Gold is a good conductor of heat and electricity and reflects infrared radiation strongly.

Also, total aside, there is a simplified form of geomancy that has signs composed only of two units rather than four which I have found, quite disparately, described in use both in China and the Volta region of Africa. The two units generate three signs, which mean, in both places, yes-no-laughing. Again, I have no good explanations of this.

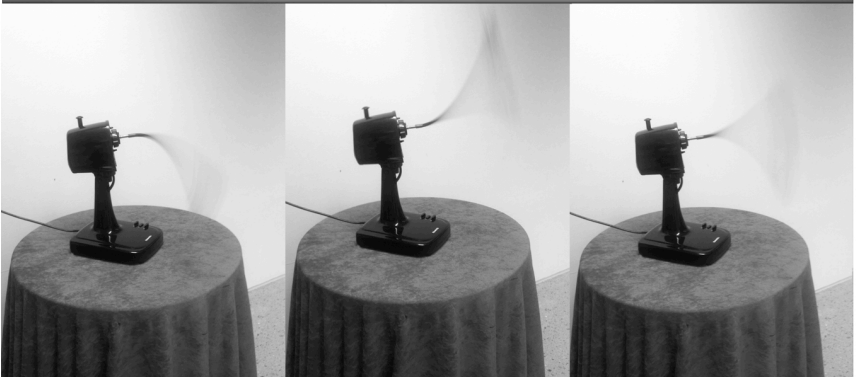
the ancient Babylonian "yo mama" joke. Here it is...or what's left of it anyway: ...e our moth... the one who m...recount... it...er...[what...no is it? ...[...answer]

CMYK MIX

A practise invested in an archeology of the contemporary. Gather shiny odds and bits from the streets, bring them back to the studio. An archive of puzzle pieces smeared with filth, sweat and history. Fit them together into weird anthropomorphities, silly one-liners and dangerously dysfunctional contraptions

You know you've made a nice contraption if it slaps you when you try to turn it off
Kjersti Austdal

TO KLAMPA I KULTUR AND OCH ATT GRASP SURFACE

2. Man frågade vad jag hade på mig & Mumin E15 - Prinsessan av mumindalen (Svenskt tal)

Det var en gång en tid där jag reflekterade mycket kring ifall jag hade dålig andedräkt innan eller efter jag öppnat munnen. I flera dagar läste jag sagor på soffan, men en dag lyckades någon locka mig ut.

Jag hade varit dum och vi möttes på en offentlig plats, så jag tänkte att allt verkade lugnt.

Jag kom dit och hängde mot en vägg. De andra hade någon slags grej going on och jag fick gratis drycker. Jag kom dit och sneglade på min telefon och kollade på mina meddelanden från vänner och bekanta. Jag ställde mig i toalettkön. Jag blickade hotfullt på min omgivning och vägrade försvinna förrän jag fick det jag var där för. Centrifugen i min torktumlar-hjärna började snurra. Allas ögon krympte som ylletröjor i en tvätt på 60 grader.

Det hårda klimatet gjorde alla områden kring mig stabila och greppbara. Om jag hade fått en hjärtinfarkt hade det faktiskt aldrig varit mitt fel.

- Det här är väl mycket bättre än sagor. Är du inte glad att du kom hit till Ensliga bergen med mig?

- Titta, är inte det där en Edelweiss?

- Edelweiss? Nå nej, inte växer det sådana blommor här.

Jag var en läcker pushup i 85A, utan dåligt samvete på det sättet. Min highlighter var en fleek, jag kände mig fet som en gris och alla som såg mig tänkte nog att jag säkert äter 10 hamburgare.

- Men jag är säker på att det är Edelweiss.

- Det kan det inte vara.

- Jag tänker se efter.

I början sa jag ifrån, för först sa jag att det här går inte. De andra sa också ifrån, men det beror lite på hur det görs. Någon fick mig att skämmas och vilja trösta. Likt en psykopat som satt sig för att gråta åt Titanic, försökte jag tänka på vad jag utstrålar. Jag kunde inte förstå hur jag kunde vara så populär och åtrådd.

- Det där är helt vanliga vitsippor.

- Det är Edelweiss, precis som i Heidi.

- Var inte fänig.

- Jag tänker plocka dem. Egentligen borde du erbjuda dig att göra det.

Jag rörde mig genom det privata och gick som om jag blev förföljd. Man frågade vad jag minns. Att fråga vad jag minns är att önska att ingenting får ske mig. Att fråga vad jag minns är också att önska att allting ska få ske mig och att det ska vara underbart.

- **Vi kan ju försöka klättra dit. Men Edelweiss är det inte. Såna blommor växer bara i riktiga alperna.**
- **Det är Edelweiss.**
- **Var försiktig.**
- **Ja men i sagor vågar man vad som helst.**
- **Det är därför de kallas sagor.**

Jag är störst i stan och står lutad framåt. Min hållning gör iallafall att verkliga händelser brottas mot min fantasi förnuft, som blir böcker jag staplar i bokhyllor. Fast asså när saker händer är det så jävla lätt att de fastnar. Men jag gör vad jag kan för att slippa den klumpen i magen. Så i stället blir det ofta Statoilkorvar som jag äter i bilen.

- **Sköna prinsessa, värdigas mottaga denna enkla blomma.**

Vi började med att hålla i oss rödvin. Sedan åt vi från ett gigantiskt skaldjursbord med lingonsylt och drack Baileys. Vi drack öl, vi åt skånsk gåsamiddag med parmesan, rökt ål, QP Cheese, Fjällfil och vaniljsås med äppelkaka och ketchup och senap och pesto.

- **Oj tack, du hade rätt. Det här är ingen Edelweiss.**
- **Vad var det jag sa. Men nu blir det nog inte så lätt att komma ner.**
- **Kanske vi kan klättra upp tillbaka?**
- **Jag tror det är bättre att klättra ner till stigen.**
- **Kanske det.**

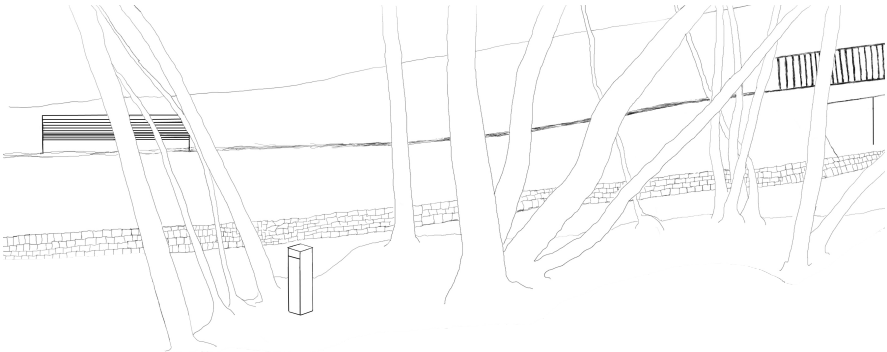
Jag undrar varför folk är rädda för mig. Jag undrar också varför folk tycker synd om mig för att jag äter allt med sked. Det fanns Dillchips med Hot Holiday Dipmix. Trosorna var från ett 3-pack bomullsstring för 79,90. Jag har tusen likadana. Det var härligt att ta av sig skorna.

- **Det här gick ju bra**
- **Det var lättare än jag trodde**
- **Inte visste jag att du var sådär bra på att klättra.**
- **Är man prinsessa så kan man allt möjligt.**

I AM SO HAPPY TO BE A PART OF THE GROUP

Jeg er en svampelignende skapning på havbunnen. Uten fordøyelse eller ekskretorisk system fordi vannstrømmene tar seg av dette. Oksygen, matpartikler og avfallsstoffer filtreres inn og ut av membraner. Ved å være i kontakt med vannet som strømmer gjennom, avgjør jeg om jeg slipper festet eller ikke. Er det skadelige partikler i vannet tettes membranen og det blir vanskelig å ta inn næring. Da gjelder det å slippe taket i tide for å finne klare vann. Noen svamper er trege med å slippe taket. De klamrer seg fast til det bare er steinen igjen.

Fremtredende egenskaper og adferd kan oppstå i systemer når et stort antall individer sammen skaper mer kompleks oppførsel. Adferd trer frem på tvers av ulike grupperinger og størrelsesnivåer. Årsak og sammenheng kobler ulike nivåer sammen. Det lokale kobles sammen med det globale. Systemer med fremtredende egenskaper og adferd er ofte organisert i en ovenfra og ned hierarkisk kommunikasjonsstruktur.

Svamper finnes over hele verden og foretrekker stille klare vannhabitater. Dette er fordi sedimenter rørt opp av strømninger blokkerer porene i membranene. Det er minst variasjon av svampearter i tempererte hav. I tropiske hav er stor artsvariasjon mest sannsynlig en tilpasning til stor variasjon av rovdyr. Flestparten av svampetyper holder til på faste overflater som stein, men noen kan feste seg til mykere sedimenter også. Dette gjøres ved å utvikle en rot for å bore seg ned og holde seg fast.

Hierarkiske strukturer oppstår for å begrense og normalisere forandringer i systemet skapt av fremtredende adferd. Dersom forandring er forutsigbar kan resultatet bli opphopning og flere hierarkiske strukturer. Disse utfordringene kan hindre systemet i å utvikles videre til neste fase. På den andre siden kan uforutsigbare forandringer representere et nytt nivå for systemets evolusjon.

En karibisk svampetype har utviklet en unik egenskap, en gift som dreper polyppene et korallrev består av. Dette gjør at svamper kan gro over levningene til korallene og slik utvide habitatet og sikre seg større overlevelsessjanser. En annen egenskap er å skille ut et etsende stoff som borer inn i stein, korall eller skjell. Svamper kan på den måten fjerne opptil 1m³ årlig, av et korallrev.

Muligheten for samarbeid mellom individer i kultursystemet øker eksponentielt med antallet individer. Slik blir det skapt et stort potensiale for at mer subtil kommunikasjon og oppførsel vokser frem. Subtil kommunikasjon og oppførsel er ofte et produkt av frie kommunikasjonsmønstre. Når kommunikasjonsmønstre påvirkes negativt fører det til begrensninger. Hierarkiske organisasjonsstrukturer blir fastlåst og dette blir normalisert atferd i systemet. Positiv påvirkning derimot, fremmer forandringene ved å åpne opp for lokale variasjoner. Disse får muligheten til å utvikles til globale mønstre. Når positive og negative påvirkninger samhandler innad i systemet kalles det tofase-evolusjon. Systemet utvikler seg gjennom en syklisk prosess med faser som påvirkes positivt eller negativt. I den negative fasen raffineres og fjernes de gamle mønstrene og i den positive fasen trer nye mønstre frem. Slik utvikles kultursystemet til neste – ismestadium.

Svamper er kjent for et variert samarbeid med andre organismer. *Lissodendoryx Colombiensis* befinner seg mest på høye steinoverflater, der har den naturlig beskyttelse mot svampeetende sjøstjerner. På tross av dette har den våget å utvide habitatet sitt til enger av sjøgress der sjøstjernene har tilhold . Dette gjør den ved å la seg bli omgitt og beskyttet av sjøgress-svamper som ikke faller i smak hos de svampe-etende sjøstjernene. I gjengjeld får sjøgresssvampen en posisjon høyere opp. Dette symbiotiske samarbeidet er til gjensidig nytte for dem begge to. Noen svamper legger til rette for at reker danner kolonier inni dem, der får de tilgang til en matkilde og et forsvar mot rovdyr. Så mange som 16000 individer kan bo inni en svamp, der filtrerer de havet for både gift- og næringspartikler.

Slik er dansen mellom det flytende og faste.

Fredrik A. Bakke

Øvelse 1

1. Se ut i rommet.
2. Merk deg alle detaljene (Ta deg god tid).
3. Lukk øynene.
4. Fortsett å se på rommet bak øyelokkene.
5. Ikke glem detaljene.
6. I løpet av mindre enn ett sekund har du likevel glemt detaljene.
7. Rommet tegnes fram som enkle, upresise konturer.

Øvelse 2

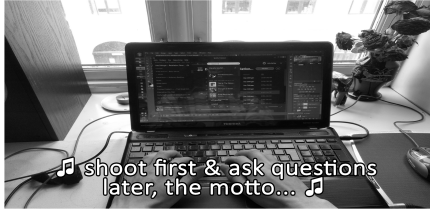
1. Tenk på et ansikt du kjenner godt
2. Se det for deg i perfekt detalj (det er like klart som i et fotografi).
3. Gransk øyenbrynene, munnen og silhuetten av kjeven.
4. Detaljene passer ikke lenger sammen.
5. Ansiktet smelter vekk eller vrir seg ut i en grotesk grimase.
6. Se vekk.
7. Fotografiet er tilbake.

Var var du igår när det här hemska hände i Stockholm?

men hans mål var också samma plats...

♪ shoot first & ask questions later, the motto... ♪

[indistinct conversation]

"can't open" min version kan ikke...

Jeg ser at du har matchet flasken med skjorten din.. & sokkene!

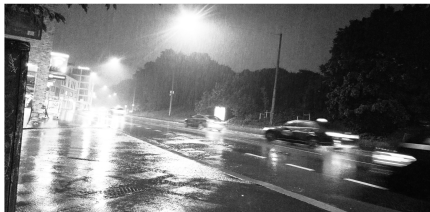
Åh, får jag vara med i din bok?

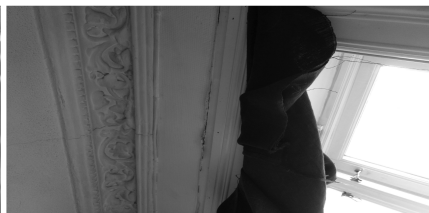
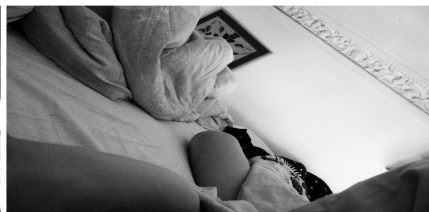
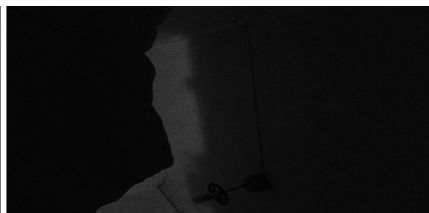
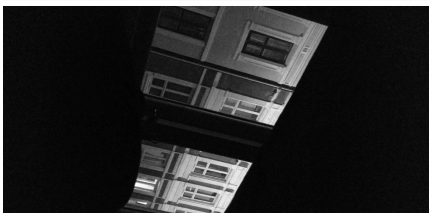
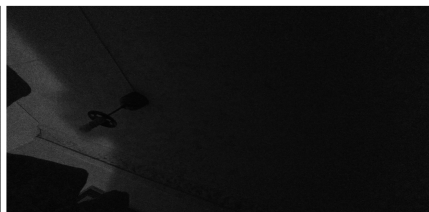
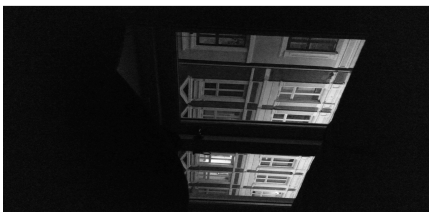
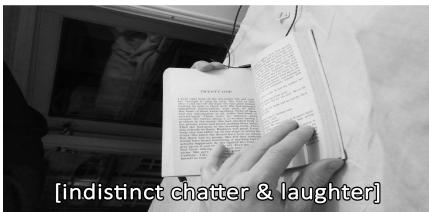

[muffled rap music playing in the distance]

... så jag köpte en burk majs bara för att verka lite healthy!

Å stryke noen på ryggen, håret, armen, å klappe et dyr, å ta på gamle ting, bla i gamle bøker, se i mormor sitt smykkeskrin og på hendene hennes, å måtte ta på noe for å se på det, forstå det, å drive med planter, luke, med hansker, å høre på noen fortelle, å bli fortalt en hemmelighet, å bo i noens rom, å se film, og enda mer å lese bøker, eller kanskje ikke, og å høre på musikk, å overhøre noen på bussen, eller å se noen gråte, eller å se noen i vinduet, uten at de vet, men ikke med vilje, å lære om noe, hva som er sant, eller at noe ikke er sant, enda en lærte at det var sånn da en var liten, å vite noe om noen som ikke vet hvem du er, å tilby hjelp, å se på et bilde av noen du kjenner, eller ikke kjenner.

Å lete etter noe som kanskje ikke finnes. Eller som kanskje finnes, men som er utilgjengelig. Man bestemmer seg kanskje for å slutte å lete fordi man sier til seg selv at det ikke er der, men man kan ikke bestemme seg helt, for kanskje finnes det likevel. Kanskje man må slutte å lete fordi man sitter fast i det. Eller at man oppdager at det man leter etter kanskje ikke spiller noen rolle, egentlig. At det hele er en måte å takle noe på, eller en unngåelse av å håndtere noe. Det er også relevant om letingen blir avklart, om spørsmålet blir besvart. Om noe finnes eller ikke. Om spørsmålet blir besvart handler det enten om en illusjon eller om å kunne holde ut og å holde motet oppe. Det skjer noe annet når spørsmålet forblir ubesvart. Da er det det å lete etter noe og at det kanskje ikke spiller noen rolle om det man leter etter er der eller ikke. Ikke på grunn av tro, men at man uansett ikke kan få bekrefte eller avkrefte det og at det derfor ikke spiller noen rolle.

(Objektivitet er det flertallet er enige om.) For ganske lenge siden lurte vi på om å vite absolutt alt om en ting ville være det samme som å vite alt om alt, om ting er bygget opp på samme måte, men tenkte at man kanskje trenger å vite alt om i hvert fall to ting, eller helst tre (man trenger minst tre punkter for å vite om det er en rett linje) for å kunne sammenlikne de med hverandre? For å kunne vite absolutt alt om noe, kreves det innsyn, som man ikke har. Så man hører på historier. (Hva glemmer du når du hører på en historie?) Når man hører på en historie, får man være i den, "et vindu til en annen verden" som de sier. En annen verden der man kan være noen andre. (Hvorfor skulle man ville være noen andre? Fordi da trenger man ikke å være seg selv. Men da er man noen andre, og man vet ikke om det er bedre eller verre, bare noe helt annet, eller det samme.)

1. Å fortelle en historie på nytt fordi man har funnet ut at det ikke var akkurat sånn det skjedde. 2. Å få den samme historien fortalt fra hver person som var der for å ha de ulike perspektivene på situasjonen. 3. Å ha en yndlingshistorie man kan fortelle når noe er kjedelig, men å fortelle den litt annerledes hver gang så ikke den også skal bli kjedelig. 4. Å fortelle absolutt hele historien, å forsøke å inkludere absolutt alt, for at den skal være helt riktig. 5. Å sortere det som har skjedd i kategorier for å kunne forstå sammenhengene. 6. Å fortelle seg selv en historie mange ganger når man er i forskjellig humør, for å prøve å finne en nøytralitet. 7. Å fortelle historien så man kan forstå hvilke ting som ledet til hva og hvordan det endte opp som det gjorde, og kanskje også hvorfor man forteller historien.

NASIM. I. MASHAK

EVERYTHING REVOLVED IN
DUALITY
SHE COULD SEE LIES
WANTING TO PROVE THEIR
TRUTHINESS
AND TRUTH DIDN'T EXIST
BUT THE CENTER
BLACK AS A MOONLESS NIGHT
CALM
SILENT
IN THAT BLACKNESS
NOTHING MATTERED
FREEDOM
HOME
FAMILY
ROOT
IN THAT BLACKNESS
EVERYTHING BECAME ONE
THEY BECAME THEIR TRUE
THIS PITCH-BLACK NIGHT
AS BLACK AS THE CENTER OF
HIS EYES
AS BLACK AS THE CENTER OF
AS BLACK AS A HUMAN'S
DEPTH - HOLDS SO MANY
SECRETS THAT ARE THE
SOURCE OF QUESTIONS

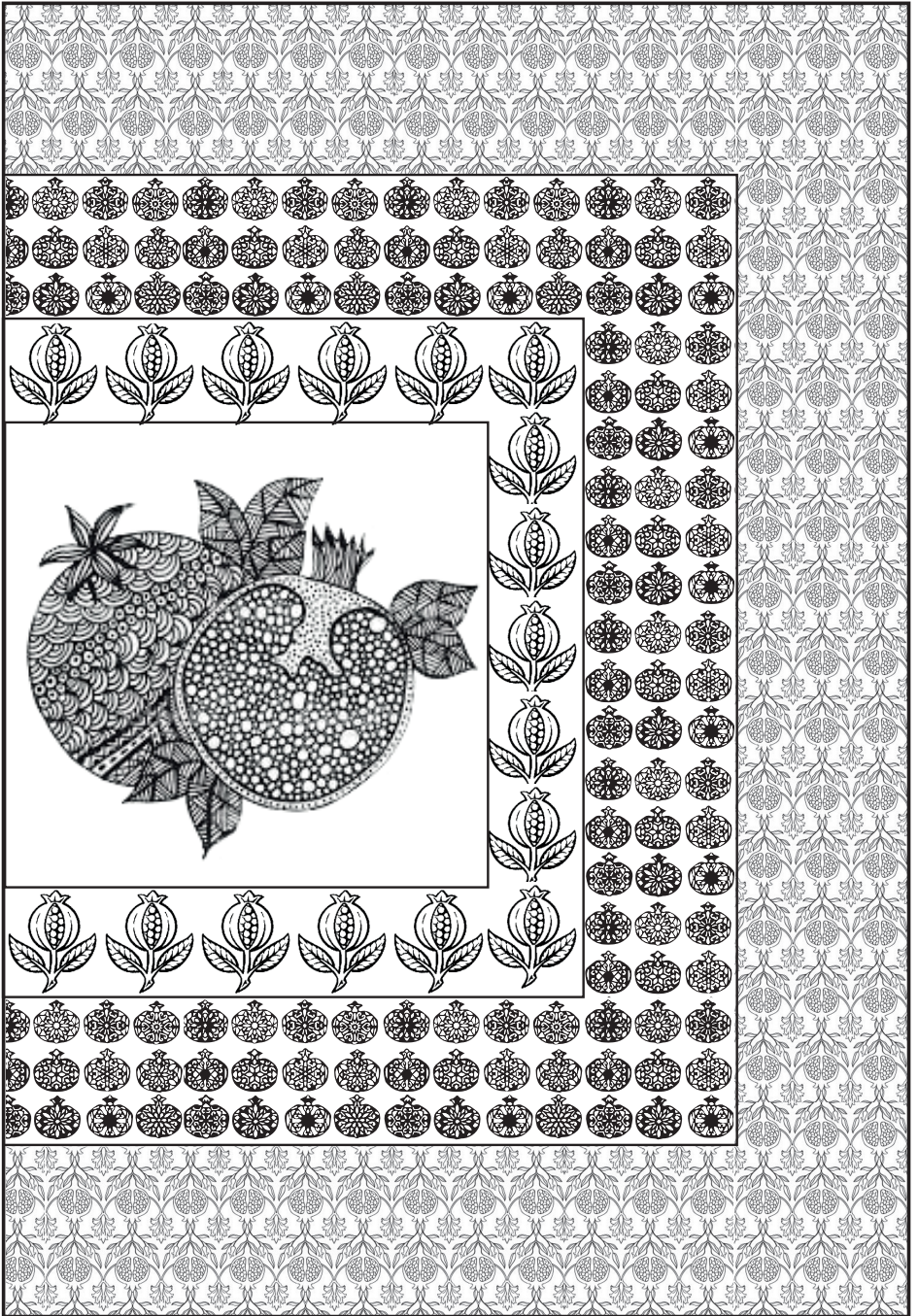
PITCH-BLACK
NIGHT
TILL THE SUN ROSE
THEY FUCKED PASSIONATELY
IN HER EARS HE WHISPERED
BE MINE!
THEY WERE ROUND
SHE STARED INTO HIS
WITH A CENTER
CENTER IT
WAS LIGHT
-TER
AND

PITCH-BLACK
NIGHT
TILL THE SUN ROSE
THEY FUCKED, PASSIONATE
LY
IN HIS EARS SHE WHISPERED
THE SKIN ON YOUR PENIS IS
AS SOFT AS A SILKWORM,
STROKING IT WITH TWO
FINGERS
LIKE SHE DID WITH THE
SILKWORMS
SHE KEPT IN A PAPER BOX
ON A BED OF FRESH WHITE
MULBERRY LEAFs, WHEN SHE
DID THEY KNOW WHAT
THEY WERE BEFORE THEIR
MEMAMORPHOSIS?
THEY LOOKED THE
WALES HELD THEIR
THEIR CHESTS
FEMALES AROUND THEIR
WAISTS
AS IF THEY WEREN'T PRIDE IN
OF THE POWER
THOSE DELICATELY
CONSTRUCTED WINGS HELD
THE VASTNESS OUTSIDE
BARLEY FLEW OUT OF THEIR
BOX
THEY WERE PROGRAMED TO
MATE AND LAY EGGS
SHORTLY AFTER, THEY DIED
BEFORE THE EGGS HATCHED
AWAY, BE ECCENTRIC!
PITCH-BLACK NIGHT
TILL THE SUN ROSE
THEY FUCKED PASSIONATELY
IN HER EARS HE WHISPERED
BE MINE!
SHE STARED INTO HIS EYES

PITCH-BLACK
NIGHT
TILL THE SUN ROSE
THEY FUCKED, PASSIONATE
LY
IN HIS EARS SHE WHISPERED
THE SKIN ON YOUR PENIS IS
AS SOFT AS A SILKWORM,
STROKING IT WITH TWO
FINGERS
LIKE SHE DID WITH THE
SILKWORMS
SHE KEPT IN A PAPER BOX
ON A BED OF FRESH WHITE
MULBERRY LEAFs, WHEN SHE
DID THEY KNOW WHAT
THEY WERE BEFORE THEIR
MEMAMORPHOSIS?
THEY LOOKED THE
WALES HELD THEIR
THEIR CHESTS
FEMALES AROUND THEIR
WAISTS
AS IF THEY WEREN'T PRIDE IN
OF THE POWER
THOSE DELICATELY
CONSTRUCTED WINGS HELD
THE VASTNESS OUTSIDE
BARLEY FLEW OUT OF THEIR
BOX
THEY WERE PROGRAMED TO
MATE AND LAY EGGS
SHORTLY AFTER, THEY DIED
BEFORE THE EGGS HATCHED
AWAY, BE ECCENTRIC!
PITCH-BLACK NIGHT
TILL THE SUN ROSE
THEY FUCKED PASSIONATELY
IN HER EARS HE WHISPERED
BE MINE!
SHE STARED INTO HIS EYES

Du vil se, og du vil høre.
Jeg vil se, og jeg vil høre.
Jeg vil lære, og jeg vil se.
Men jeg kan ikke lese
de tanker om livet som andre har.

Suzannah Rehell Øistad (1993)

Fatou Madeleine Satumaa Åsbakk
fatouflim.com
matikken@gmail.com

Espen Kvålsvoll
espkv1992@gmail.com
+ 47 91 77 57 69

Hugo Hedberg
www.hugohedberg.se
hugo.hedberg92@gmail.com
+47 48 66 21 18
+46 762 47 90 33

Tor Olav Wærnes
tor.olav.waernes@gmail.com

Linea H. Liukku
lineahliukku.com
lineahliukku@gmail.com

Øyvor Engen
oyvorengen.com
oyvor.engen@gmail.com

Magnus Myrtveit
www.magnusmyrtveit.com

Hans Adell
Hans.Adell@gmail.com
+46 733 878 151

Henriette Martinsen
henrimar@online.no
+47 91 75 60 20

Peter Horneland
cargocollective.com/peterhorneland
peterhorneland@gmail.com

Kjersti Austdal
kjerstiaustdal.blogspot.no
k.m.austdal@gmail.com

Ylva Kemi
Ylvashemsida.blogg.se
ylvakemi@gmail.com

Kim Laybourn
Kimlaybourn.dk
info@kimlaybourn.dk
+45 28 68 08 81

Fredrik Abrahamsen Bakke
fredrik.a.bakke@gmail.com

Eva Rosa Hollup
www.evarosahollup.no
eva.rosa.hollup@gmail.com
+47 93 09 29 53

Linnea Vestre
contact@linneavestre.no
www.linneavestre.no

Mario Wilson
mariowilson.se
brons@mariowilson.se

Julie Karine Schie Olsen
jukolsen@online.no
+47 93 40 84 63

Nasim Iranpour Mashak
Nasim.i.mashak@gmail.com
+47 40 34 68 40

Suzannah Rehell Øistad
suzi.ro@hotmail.com
+47 99 32 35 87
<http://suzannahro.tumblr.com/>

Avgangsutstillingen 2017

BA Kunstakademiet

12. til 21. mai

Utstillingskoordinator

Eirin Støren

Essayveileder

Susanne Christensen

Katalogansvarlige

Julie Karine Schie Olsen

Suzannah Rehell Øistad

Eva Rosa Hollup Roald

Øyvør Hansen Engen

Kjersti Austdal

Linnea Vestre

Linea Liukku

Trykkeri

Nilz & Otto Grafisk AS

ISBN

978-82-92613-65-8

